

עלון קיבוץ כפר מנחם

גיליון מס' 42 אדר תשע"ג מרץ 2013

מהדורה מיוחדת – קליטת בנים

לבא הביתה

...לבא הביתה,
להיות בבית,
ולתרגיש כך, כבן בית,
אך לעולם לא
כמו אורח.

לבא הביתה זה לשוב;
לשעה, לשנה, לתמיד,
אבל תמיד
לשוב!
...אל החם, אל הרך,
אל האחריות...

קטעים מתוך שירו של עמיקם אסם



למה עכשיו בעצם?

גל לוינהיים

מה הסיבות שדווקא עכשיו החלטנו, הבנים, להשמיע את קולנו בניסיון לעורר את דעת הקהל ולנסות להסביר לכם, חברי הקיבוץ, איך אנו חווים את תהליך קליטת הבנים (Back2).

אני רואה זאת כמשול לטיפוס על הר.

עד עכשיו הלכנו בדרך פתלתלה בשיפוע מתון לעבר פסגת ההר. לפעמים היו מפולות אבנים שהאטו אותנו ולפעמים מישהו בא ובפרץ של כוח דחף אותנו מאחור. הפסגה נראתה בברור אך רחוקה מאוד וההתקדמות הייתה זהירה ואיטית, לרב איטית מידי.

ולפתע הייתה רעידת אדמה שפערה תהום מלפנינו וגם מאחורינו והשאירה אותנו על שפת המצוק בסיטואציה בעייתית. ובסיטואציה כזאת עלינו לקבל החלטות במהירות.

מאחורינו התהום שהמינהל פער בכך שעצר את תהליך בניית שכונת הבנים עד להשלמת תהליך השיוך.

מלפנינו התהום שהקיבוץ פער בכך שאיבד את היכולת להשפיע על מי שיגור בשטח המחנה, שיהיה שכנעם, יפגוש אתכם בשבילים וייצור המשכיות כלשהי לגוף החי הזה שנקרא קיבוץ.

ובתווך, אנחנו, עומדים על שפת המצוק, עדיין רואים מפה את הפסגה אך הרוח נושבת, הזמן משחק לרעתנו וספק מסוים מתחיל לחלחל.

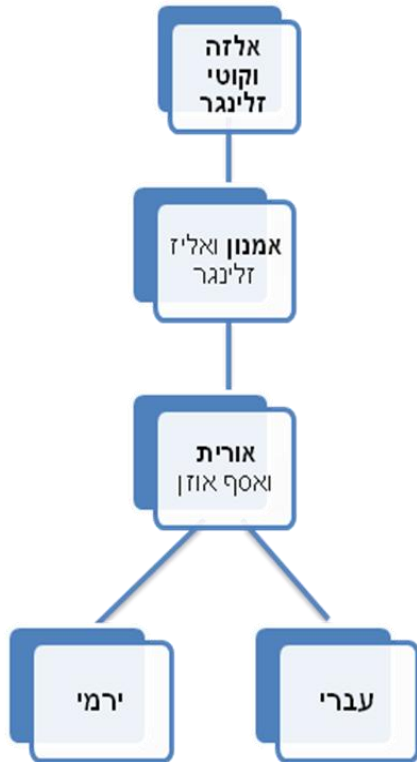
האם הקיבוץ מעוניין שנגיע? האם אתם מעוניינים שנגיע?

וזמן זה הנו עכשיו.

כולנו מוכנים לשנס מותניים ולבנות ביחד עם הקיבוץ, איתכם, את גשר החבלים שיאפשר לנו לדלג מעל התהום ולהמשיך להתקדם הלאה...רק תצטרפו.....

מי אנחנו ?

עריכה : אורית זלינגר



אורית זלינגר ואסף אזון, הורים לעברי (3 ו-9 חודשים) מתחנך בגן רימון ולירמי (שנה ו-8 חודשים) מתחנך בגן פטל. אורית בת כפר מנחם. אסף נולד ברמת גן. מתגוררים בכפר מנחם מאז אוגוסט 2009. לפני כן התגוררו בתל אביב.

עיסוקים: אורית עורכת לשונית (בעיקר ספרים) וגם מזכירת מנהלת צפית. אסף כתב לענייני חינוך בחדשות ערוץ 10.

לימודים: אורית בעלת תואר ראשון במקרא ובתולדות האמנות, תואר שני במידענות ותעודה בעריכה לשונית. אסף בעל תואר ראשון ותקשורת ולומד לתואר שני בתוכנית לפרשנות ותרבות.

ההחלטה: כאשר נולד בנו הראשון החלטנו שאנו לא מעוניינים לגדלו בתוך שאון העיר התל-אביבי. מעבר לקיבוץ נראה כאפשרות הטובה ביותר, הן מבחינת איכות החיים והן מבחינת הקרבה למשפחה.

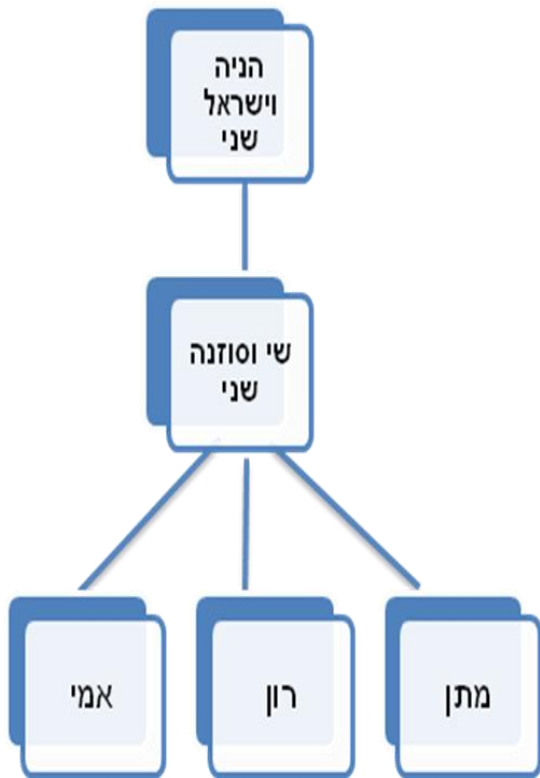
תוכניות לעתיד: מאז נטענו את חיינו כאן אנחנו מרגישים בבית וחלק בלתי נפרד מהמקום. אם הדברים יסתדרו על הצד הטוב, אנו מתכננים להמשיך ולחיות בקיבוץ ושואפים להשתלב בו כחברים.

מיכל ישראל דהן ומוטי דהן, הורים לדניאל (8) ולאלעד (6), שניהם חניכים באלה. מיכל בת כפר מנחם. מתגוררים בכפר מנחם משנת 2006. לפני כן התגוררו בתל אביב ובכפר הרי"ף.

עיסוקים: מיכל היתה בעבר צלמת עיתונות וצלמת פרטית ופיתחה תוכנית ללימודי צילום דיגיטלי לילדים. היום עובדת בגן זית "ונהנית מכל רגע מהילדים המקסימים". מוטי הוא בעל חברת גינון ומנהל פרויקט חברתי בשם נוף ישראלי.

לימודים: מיכל למדה צילום ואמנות בקמרה אובסוקרה. מוטי בעל תואר ראשון בניהול משאבי אנוש וגם למד תכנון, פיתוח ועיצוב גנים ותכנון מערכות השקיה ברופין.





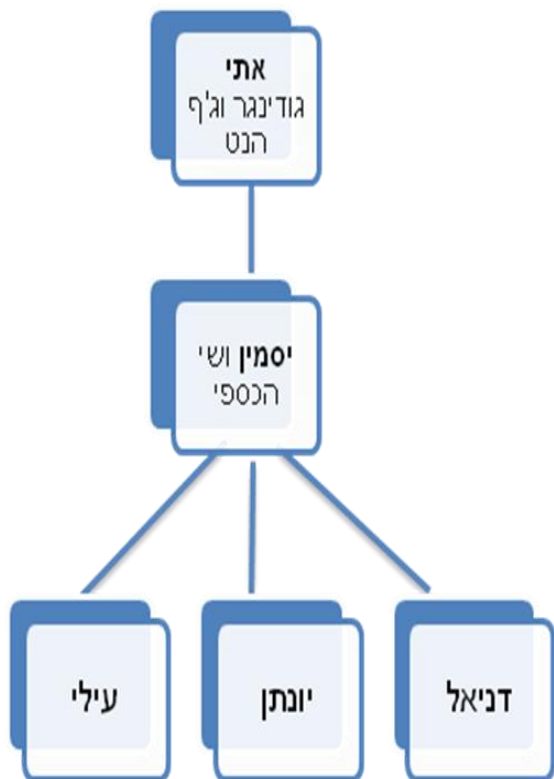
שי וסוזנה שני, הורים למתן (15) ולרון (13), שניהם חניכים בצפית, ולאמי (12) חניכה בבאר טוביה. שי בן כפר מנחם. סוזנה נולדה בהמבורג, גרמניה. מתגוררים בכפר מנחם משנת 2006. "לפני כן התגוררנו בארה"ב כ-7 שנים לפני שהחלטנו לחזור הביתה."

עיסוקים: שי מנהל טכני של צוות אחזקה בחברת רובוטיקה יפנית. סוזנה אשת מכירות ב-ה.שטרן.

לימודים: סוזנה למדה לימודים סוציאליים. שי הנדסאי מכונות.

ההחלטה: חיינו וטעמנו הרבה בנדודינו בעולם. שם גם הרגשנו שהבית הוא בכפר מנחם. לכן החלטנו לעזוב הכל ולחזור הביתה.

תוכניות לעתיד: להשתקע בקיבוץ ולתרום לחיי הקהילה, לגדל את ילדינו ולהנות מהחיים.



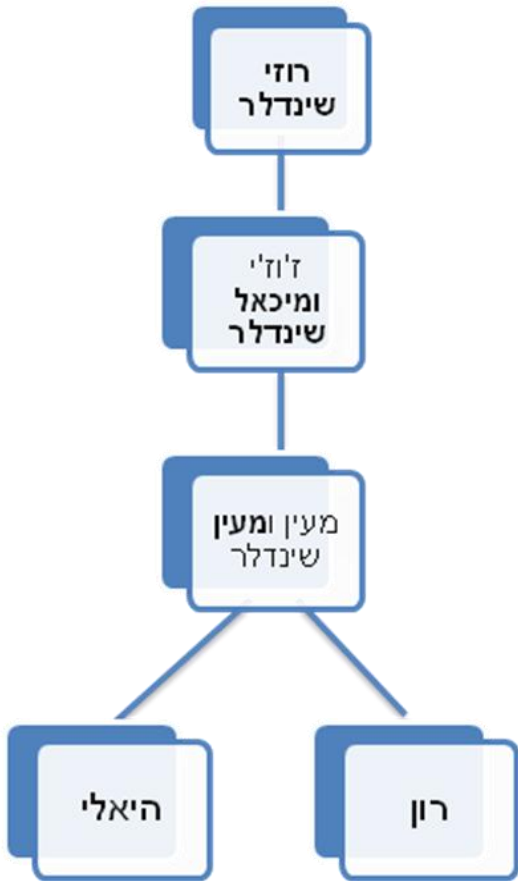
יסמין הנט ושי הכספי. הורים לדניאל (12) חניך כיתה ז' בצפית, ליונתן (7) חניך כיתה ב' באלה ולעילי (שנה וחצי) מתחנך בגן פטל. יסמין נולדה באוסטרליה. שי נולד באילת. מתגוררים בכפר מנחם מאז שנת 2000. לפני כן התגוררו באילת.

עיסוקים: שי מנהל רשת חנויות בעלי חיים. יסמין גנת בחינוך האנתרופוסופי.

לימודים: שי בעל 12 שנות לימוד. יסמין בעלת תואר ראשון בחינוך האנתרופוסופי.

ההחלטה: עברנו לקיבוץ כדי להקנות למשפחתנו סביבה איכותית ותומכת.

תוכניות לעתיד: המשך חיים בכפר מנחם לדורות הבאים והרחבת העסק.



מעין שינדלר ומעין צאוזמר-שינדלר. הורים להיאלי

4 ו-10 חודשים) מתחנכת בגן זית ולרון (שנתיים ו-5 חודשים) מתחנך בגן שקד. מעין בן כפר מנחם. מעין בת מרכז ספיר בערבה. "בתחילת שנת 2003 חזרנו יחד מטויל באוסטרליה הישר לדירת 23 מ"ר בשיכון עולים."

עיסוקים: מעין מהנדס אלקטרוניקה בחברת אלטנטיום. מעין יועצת שינה עצמאית.

לימודים: מעין בעל תואר ראשון בהנדסת חשמל ואלקטרוניקה. מעין בעלת תואר ראשון בניהול משאבי אנוש.

ההחלטה: שנינו העברנו את ילדותנו בסביבה קיבוצית-כפרית ותמיד ידענו שנרצה לגור בסביבה כזו. אנו רואים בקיבוץ סביבה אידיאלית לגידול ולחינוך ילדינו, אם זה בשל מערכת החינוך האיכותית והייחודית שיש כאן, חיי הקהילה, המרחבים הפתוחים, השקט, האוויר הנקי, תחושת הביטחון ואפילו הגישה היומיומית שי לבעלי החיים, לטרקטורים ולשאר נפלאות המשק.

תוכניות לעתיד: להשלים את תהליך הקבלה לחברות ולהתחיל בשעה טובה את בניית הבית שלנו. בהמשך אנו רואים את עצמנו משתלבים בהדרגה במוסדות הקיבוץ ובוועדות השונות.

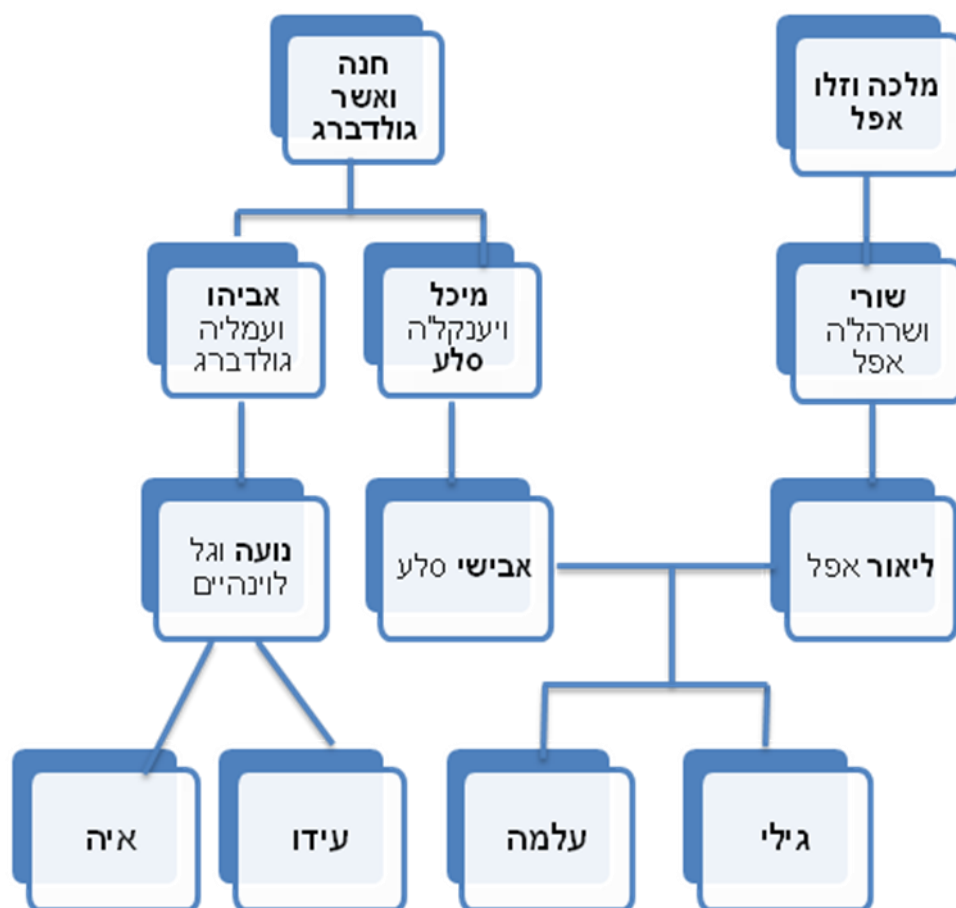
ליאור אפל ואבישי סלע, הורים לגילי (שנתיים) ולעלמה (חודש וחצי). ליאור ואבישי בני כפר מנחם. מתגוררים בכפר מנחם מאז סוף שנת 2010. לפני כן התגוררו בחיפה.

עיסוקים: ליאור מורה לאמנות בבית הספר האלה. אבישי מהנדס באינטל.

לימודים: ליאור בעלת תואר ראשון בחינוך מיוחד ואמנות יצירה ותואר שני באמנות יצירה. אבישי בעל תואר ראשון בהנדסה ביוכימית.

ההחלטה: בחרנו לעבור לקיבוץ בגלל המשפחה, החברים, החינוך. רצינו לגדל את ילדינו במקום ובאווירה שבהם גדלנו אנו.

תוכניות לעתיד: מקווים לבנות כאן את ביתנו ולהפוך לחלק אינטגרלי מכפר מנחם.



נועה גולדברג-לוינהיים וגל לוינהיים, הורים לעידו (4) מתחנך בגן תאנה ולאיה (4 חודשים) עם אמא בבית. נועה בת כפר מנחם. גל בן קיבוץ ניצנים. מתגוררים בכפר מנחם בשלוש השנים האחרונות. לפני כן התגוררו בתל אביב וברמת גן.

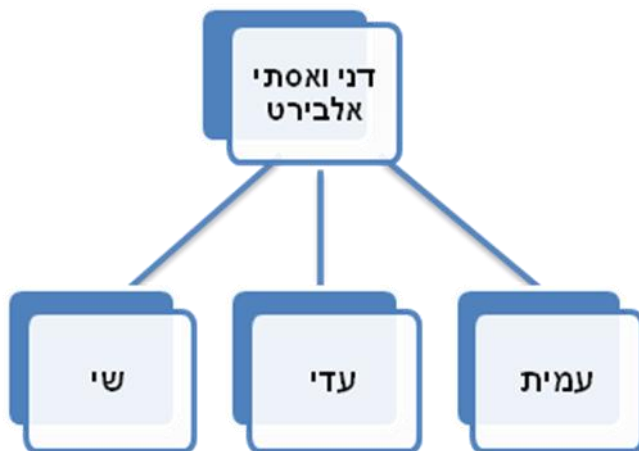
עיסוקים: נועה פסיכולוגית, עובדת בתחום האבחון והייעוץ התעסוקתי. גל מהנדס, עובד כמנהל מוצר בהיי-טק.

לימודים: נועה בעלת תואר ראשון במדעי ההתנהגות ותואר שני בפסיכולוגיה ארגונית-תעסוקתית. גל בעל תואר ראשון בהנדסת מערכות מידע ותואר שני במנהל עסקים.

ההחלטה: לאחר לידת בננו הבכור עידו החלטנו לעבור לגור בקיבוץ מתוך רצון לגדל אותו בצורה דומה לזו שבה אנחנו גדלנו, בסביבה כפרית, בקהילה איכותית ובקרבה למשפחה ולחברים.

תוכניות לעתיד: מעוניינים לבנות את ביתנו כאן ולייצר תחושת יציבות ושייכות למקום. מעוניינים לראות את כפר מנחם ממשיך להתקיים כיישוב חי, תוסס, מתפתח ואף משתנה במידת הצורך. כיישוב אטרקטיבי לדור ההמשך.

רופא הקיבוץ



אסתי ודני אלבירט, הורים לעמית (17) חניך בצפית, לעדי (12) חניכה ובצפית ולשי (5) מתחנך בגן דקל. אסתי נולדה בנס ציונה. דני נולד בסלטה, ארגנטינה. מתגוררים בכפר מנחם מאז אוגוסט 2002. לפני כן התגוררו בנס ציונה.

עיסוקים: אסתי גנת בגן תאנה. דני רופא הכפר של הקיבוץ.

לימודים: אסתי לומדת במכללת תלפיות ובעלת תעודה בהדרכת תנועה לגיל הרך. דני בעל תואר דוקטור לרפואה.

ההחלטה: הגענו מתוקף תפקידו של דני כרופא, בשל העניין להיות רופא כפר. לאחר מספר חודשים החלטנו שאנו רוצים להישאר בכפר מנחם כמקום מגורים קבוע. אנו אוהבים את המקום ובעיקר את האנשים.

תוכניות לעתיד: להזדקן בכפר מנחם.

עוד כמה מילים: בחרנו להישאר כחברים בקיבוץ ולא לבנות בית בהרחבה מתוך אמונה ברעיון של החיים בקהילה כחלק תורם (בכל המובנים) ולא מתוך רצון לבנות בית (בטון ולבנים) בשכונה כפרית. במהלך השנים הפכנו להיות חלק מהקהילה עם חברים רבים, שותפים לשמחות שלנו ואנו לאלה של האחרים, וגם לצערנו לאירועים העצובים שפקדו את משפחתנו בשנים האחרונות. אנחנו מרגישים חלק אינטגרלי מהקהילה ומאוד שמחים ומוקירים את זה שהקהילה הצביעה והביעה את נכונותה ואת רצונה לקלוט אותנו כמו הבנים (וזה ממש לא מובן מאליו).

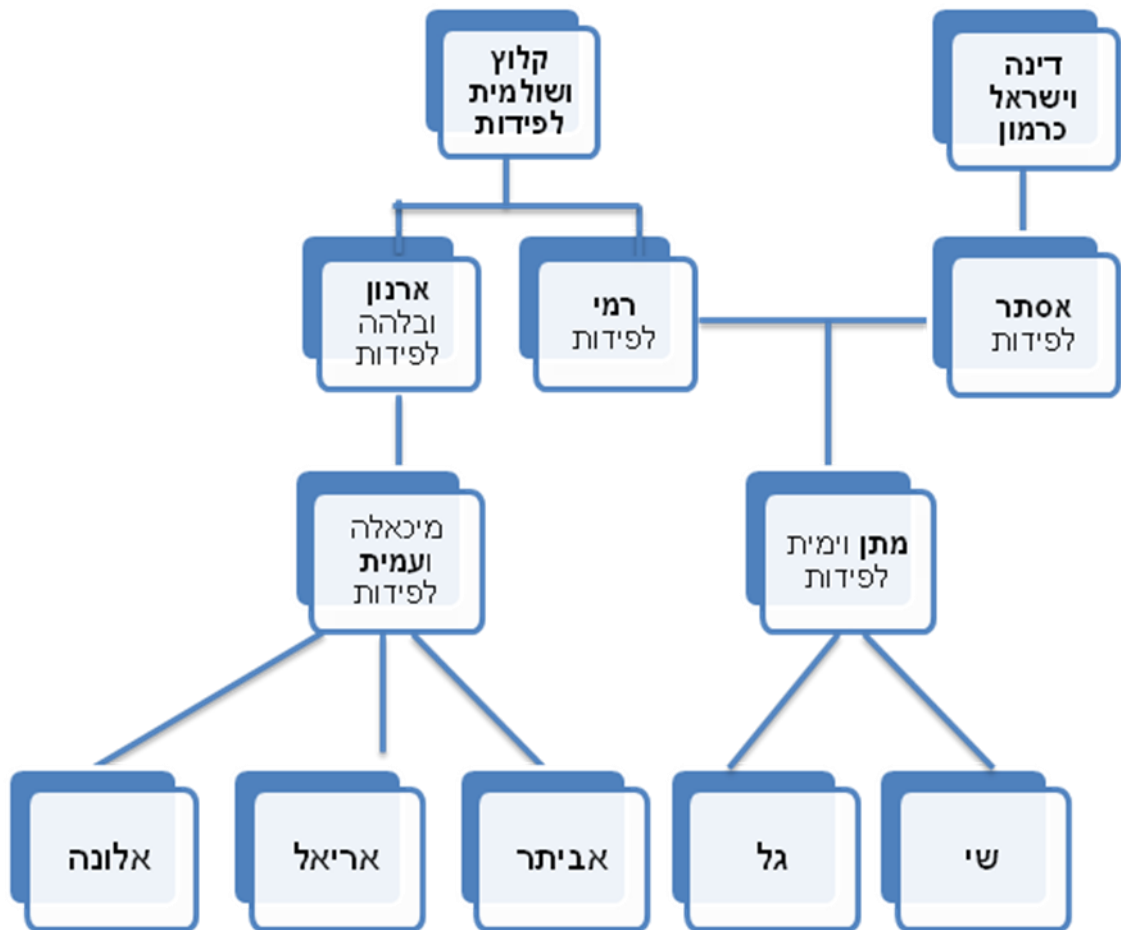
מתן וימית לפידות, הורים לשי (5 וחצי) מתחנך בגן דקל ולגל (3 וחצי) מתחנך בגן רימון. מתן בן כפר מנחם. ימית נולדה בדימונה. מתן לא עזב מעולם את הקיבוץ. ימית מתגוררת בכפר מנחם כ-13 שנה.

עיסוקים: מתן מהנדס. ימית מורה לאנגלית.

לימודים: ימית למדה הוראה. מתן למד הנדסת חומרים.

ההחלטה: אנחנו רוצים לחיות בכפר מנחם כי זה הבית שלנו. אנחנו אוהבים המקום, את המשפחה, את החברים.

תוכניות לעתיד: להישאר לגור בקיבוץ.



עמית ומיכאלה לפידות, הורים לאריאל ואביתר (שנתיים וחצי) מתחנכים בגן שקד ולאונה (4 חודשים) מתחנכת בגן פצפון. עמית בן כפר מנחם. מיכאלה נולדה בכפר סבא וגדלה ביד חרוצים. מתגוררים בכפר מנחם 4 שנים. לפני כן התגוררו ביד חרוצים.

עיסוקים: עמית מדריך טיסה. מיכאלה מתאמת מכירות ביקב פלם ואופה בשעות הפנאי.

חגית ואיתי הראל, הורים לעידו (שנה ו-9 חודשים) מתחנך בגן פשוש. חגית בת כפר מנחם. איתי נולד ברמת גן. מתגוררים בכפר מנחם מאז אוגוסט 2012. לפני כן התגוררו בגבעתיים.

עיסוקים: חגית מורה למתמטיקה בבית הספר היסודי טל שחר. איתי מהנדס חשמל ואלקטרוניקה באינטל.

לימודים: חגית בעלת תואר ראשון במדעי ההתנהגות, תואר שני במדיניות ציבורית מאוניברסיטת תל אביב ותעודת הוראה במסלול הסבת אקדמאים. איתי בעל תואר ראשון בהנדסת חשמל ואלקטרוניקה.

החלטה: החלטנו לעבור לקיבוץ כי רצינו חינוך טוב, אוכלוסייה טובה ולגור קרוב למשפחה.

תוכניות לעתיד: מקווים לרכוש דירה בקיבוץ ולהרחיב את המשפחה.

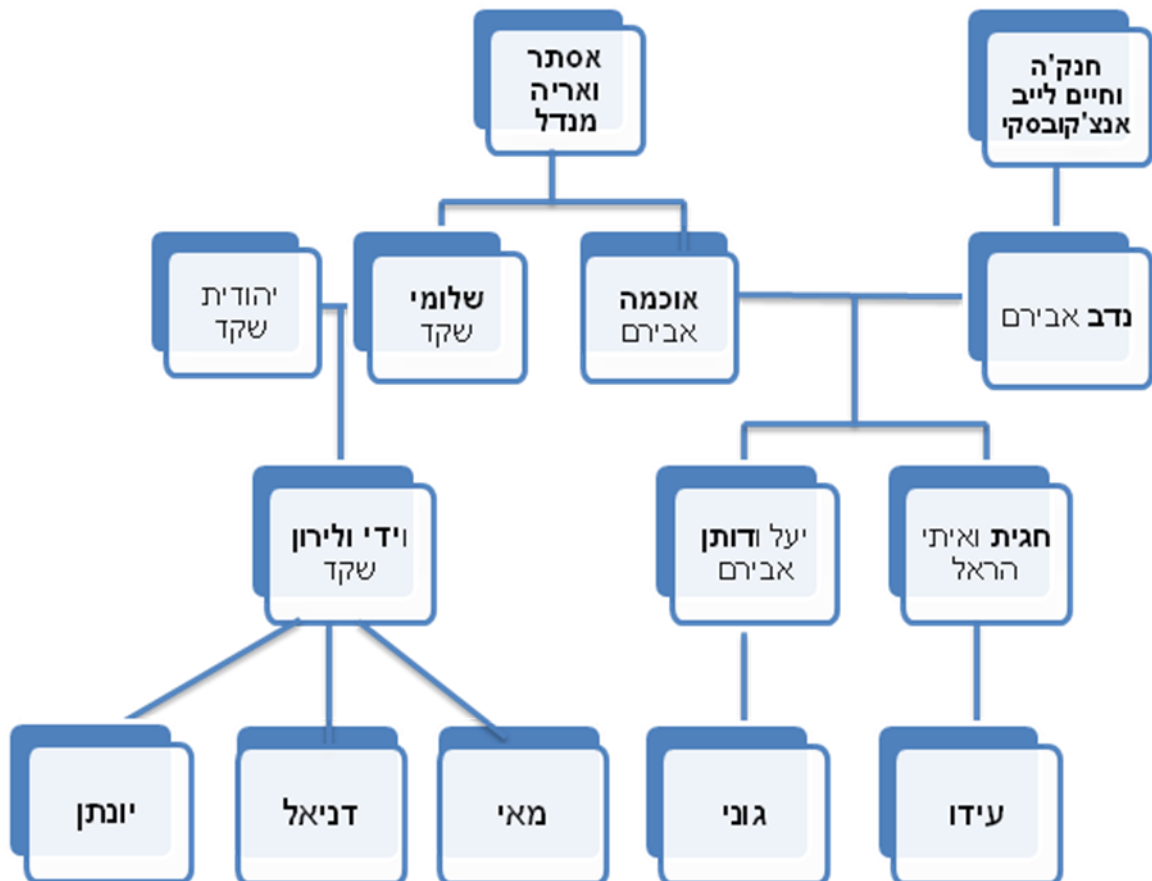
דותן ויעל אבירם, הורים לגוני (שנתיים וחצי) מתחנכת בגן שקד. דותן בן כפר מנחם. יעל נולדה בירושלים. מתגוררים בכפר מנחם מאז אוגוסט 2012. לפני כן התגוררו בגבעתיים.

עיסוקים: דותן חוקר מדעי ההתנהגות בצה"ל. יעל מעריכת תוכניות במרכז לטכנולוגיה חינוכית.

לימודים: דותן בעל תואר ראשון בקרימינולוגיה וסוציולוגיה ותואר שני בסוציולוגיה ארגונית. יעל בעלת תואר ראשון בקרימינולוגיה וסוציולוגיה ותואר שני במנהל עסקים.

ההחלטה: רצינו לחיות בקהילה עם מעורבות חברתית, בסביבה נעימה עם חינוך טוב ובקרבת המשפחה.

עוד כמה מילים: הכרנו לפני 14 שנה באוניברסיטת בר-אילן בתחילת לימודי התואר הראשון בקרימינולוגיה. באותן שנים גרנו בתל אביב ועבדנו בעבודות סטודנטיליות. במהלך ה"תקופה התל אביבית" שלנו, שארכה כ-10 שנים, הספקנו לקפוץ מספר פעמים לחו"ל כולל טיול גדול מספר 2 להודו, לעזוב את עבודות הסטודנטים ולהתחיל לעבוד ב"עבודות אמיתיות", להתחתן (החודש לפני 6 שנים) והכי חשוב, ללדת את גוני המקסימה. לאחר שגוני נולדה עברנו לגבעתיים, ולאחר שנה וחצי החלטנו לעבור לקיבוץ מתוך רצון וידיעה שנבנה כאן בית. בינתיים הכל נעצר ואנחנו מחכים...



לירון וידי שקד. מתגוררים ברדמונד וושינגטון. הורים למאי (8) תלמידת כיתה ב', לדניאל (6.5) בגן חובה ("שתיהן מתחנכות בבית ספר ציבורי שנמצא במרחק 5 דקות הליכה.") וליונתן (3) "עושה כסף בגן ישראלי." לירון בן כפר מנחם. וידי נולדה וגדלה בטבריה.

עיסוקים: לירון עוסק בשיווק ובפיתוח עסקי במיקרוסופט ובחברות סטארט-אפ. וידי בעלת עסק פרטי בתחום העיצוב וסידור בתים.

לימודים: לירון למד מדעי ההתנהגות וניהול. "האמת, בעיקר ניגנתי והופעתי עם ההרכב שלי "מסאלה" (מוזיקה אתנית לחובבי הז'אנר)." וידי למדה אדריכלות ועיצוב פנים, ניהול פרויקטים, והתחילה תואר שני במנהל עסקים לפני שהחליטה שיותר שווה לגור יחד בפריז.

עוד כמה מילים: אנחנו חיים כבר 10 שנים בחו"ל (לא להאמין). התחלנו בפריז ואחר כך עברנו לאזור סיאטל. הילדים כולם נולדו כאן ומדברים גם אנגלית וגם עברית. בזמן הפנוי, ויש כאן בשפע, אנחנו מטיילים הרבה ומשתדלים ליהנות מכל רגע. בקיץ עושים בעיקר קמפינג בפארקים הנפלאים שבאזור וושינגטון וקליפורניה ובחורף אתם יכולים למצוא אותנו עושים סקי בהרים מסביב (40 דקות נסיעה מהבית ... קרוב כמו החרמון).

למרות החיים הנוחים אנחנו מאוד מתגעגעים למשפחה ולחברים בארץ. הילדות כבר מחכות לבוא ולגור בקיבוץ ובכל שיחה עם סבא שלומי וסבתא יהודית הן שאלות, "תגיד סבא, התחילו כבר לבנות את הבית שלנו" ... אנחנו מאוד אופטימיים שהבנייה תתחיל במהרה, כך שבקיץ 2014 אם לא קודם, אנחנו חוזרים!

קצת הסטוריה - חזון הצמיחה הדמוגרפית

מסמך מסכם של צוות צמיחה דמוגרפית 16/07/2009

אנו בפתחה של תקופה. רוח השינויים מלווה אותנו מזה כמה שנים והנה אנו ניצבים בפני אחד מהשינויים המהותיים שבחיינו – החלטה בה הקיבוץ עומד לקלוט את בניו הרוצים בכך, להצטרף ולחזור ולחיות כאן ולבנות את ביתם להם ולמשפחותיהם כחברים. מצויים כבר בקרבנו מספר בני ובנות כתושבים. חלק מהם, אנו מאמינים, שישמחו להצטרף כחברים, דבר אותו אנו מציעים, כאמור, גם לאלה המצויים מחוץ לכותלי ביתנו.

הדיונים בפורומים השונים בחשיבותה של הצמיחה הדמוגרפית היו רבים וממצים, בהם ניסינו לבחון את ההיבטים השונים למהלך מכריע כזה בחיינו. הרציונל שמאחורי הרצון לקלוט את בנינו כחברים היה, שאלה המצטרפים יהיו קודם כל וראשית לכל בני הקיבוץ, בנינו ובנותינו על משפחותיהם. לנגד עינינו עמד הרעיון שאיתם תהיה לנו שפה משותפת והם יהוו כתף וערובה להמשך היותנו קיבוץ. חשיבות נוספת היא הרצון ואולי הכורח, שהיישוב בו אנו חיים יהיה בעל מספר המבטיח את שמירת

המסגרת הקיבוצית, ביחד עם השכונה ההולכת ומרחיבה שורותיה. לנו, כחברי קיבוץ, יש עניין לשמור על האיזון העדין בינינו לבין תושבי ההרחבה, בכך שהיושבים במה שמכונה "המחנה הישן", יהיו בעלי זהות ואינטרסים של חברי קיבוץ מלאים.

יישוב היודע לקיים המשכיות רב-דורית הוא מטבע הדברים בעל חוסן, במיוחד אם המצטרפים אליו, הבאים לחיות בצוותא עם הוריהם או עם חבריהם משכבר הימים, הם הבנות והבנים שנולדו וראשית חייהם עברה בגבעה הסלעית שלימים הפכה לגן פורח.

המהלך אותו אנו ממליצים לאשר ולפתוח בשלביו המעשיים, הוא מהלך שכולו בעל חזון וראייה שמיסודו איננו למטרת רווח במובנו הכלכלי, אלא רווח והבטחה לעתיד במובן של צמיחה וחיזוק השורשים. אנו רואים בו צבר ההון אנושי של בנינו ובנותינו על משפחותיהם, העשוי לחזק אותנו ולהביא למצטרפים תחושה של בית, בבחינת "שבו בנים אל גבולם".

בשנתיים האחרונות אנחנו נמצאים בלב ליבו של תהליך המכין את התשתית לקליטת בני ובנות המשק. התהליך היה בנוי מכמה שלבים שחלקם מאחורינו וחלקם לפנינו:

א. תחילתו של התהליך היה הקמת צוות צמ"ד וביטול האפשרות לקבלת חברים חדשים.

ב. דיון ראשוני בנושא וקבלת העקרונות המנחים לקליטה:

1. קליטת בני ובנות משק לחברות.

2. מתן אפשרות אטרקטיבית לדור ההמשך להצטרף ולחיות בקיבוץ כחברים.

3. שמירה על קיבוץ בו החברים מהווים רוב מספרי (מחנה ישן).

4. מתן אפשרות הוגנת לבתי אב לקליטת בניהם לחברות.

5. המיזם הוא חברתי ולא כלכלי - עלויות הפרויקט ישולמו ע"י הנקלטים.

ג. מפגשים של צוות צמ"ד לגיבוש תקנון קליטה.

ד. הצגה ראשונה של תקנון קליטה לחברים מפגשי לימוד והסברה בקבוצות קטנות. קבלת הסתייגות ראשוניות.

ה. הצגה ראשונה של תקנון קליטה לבנים מפגשי לימוד והסברה. קבלת הסתייגות ראשוניות.

ו. ניסוח משפטי של התקנון.

ז. הצגת התקנון ע"י עורכי הדין של הקיבוץ במפגש פתוח.

ח. קבלת הסתייגות מחברים.

ט. עיבוד ההסתייגויות למסמך תקנוני סופי.

י. פרסום התקנון לציבור >>>> אנחנו בשלב הזה.

יא. מפגש הסבר יתקיים בתאריך 20.7.09 בשעה 20:00 במועדון.

יב. אישור התקנון בשיחת קיבוץ תתקיים בתאריך 23\7\09 בשעה 18:00 במועדון.

יג. התחלת עבודת הקליטה.

יד. בנים נקלטים לחברות ובונים את ביתם בכפר מנחם.

לאורך כל התקופה הייתה השתתפות ושותפות של רוב הציבור בתהליך. אנחנו מזמינים את כולם להמשיך ולהיות שותפים, לקרוא, לשאול, להבין ולהצביע בעד הצעת הצוות. המהלך יביא להגדלת הקיבוץ ולהגדלת בני ובנות המשק החיים בכפר מנחם.

ציונות 2000

מיכל ומוטי דהן

אפרוש בפניכם, חברי קיבוץ כפר מנחם, למי שאינו יודע מה צריך אדם לעבור בשנותיו היפות, על מנת להיות חבר ביניכם, רבים לא שרדו, רבים עזבו, אבל אנחנו שנותרנו כאן וחשים שזהו ביתנו האם ראויים אנחנו?

שנת – 2005 - פונים בן זוגי ואני לרכוש שטח בהרחבה של כפר מנחם, אז נאמר לנו שלא כדאית ההשקעה ושבקרוב ממש נוכל לרכוש קרקע בתוך הקיבוץ במחיר של- \$20,000 לבני קיבוץ.

שנת – 2006 פניה מטעם הקיבוץ להורי איתי ועמליה ישראל שישכנעו אותי לעבור לביתם של סבא וסבתא שלי משה ורחל ישראל זיכרונם לברכה, מהלך שיכול לזרז את המשפחה בפניו הבית ולהוסיף להכנסה בשכר הדירה.

מרץ – 2006 מוטי ואני שוקלים זאת ומחליטים לעבור לקיבוץ; כמה חודשים אח"כ פונים להתקבל לחברות, אך נמסר לנו כי החבר האחרון התקבל לפני שבוע והשער נסגר.

בהמשך – 2006 פונה אני אל חברה בצמ"ד אז בשאלה- איך ניתן לראות כאן את ביתנו?

היא מגיבה בחיוב ואומרת שזו סיבה טובה להתחיל להזיז את העניינים בוועדה.

בשנים 2006/7 מתחיל צוות צמד לבנות תקנון, אל הצוות מצטרף שי שני באותה שנה מתקיימות אינספור פגישות של הצוות.

בסוף שנת – 2007 תחילת 2008 יוצא כפר מנחם בקמפיין מרשים תחת השם BACK TO פלקטים נתלים ברחבי הקיבוץ, על הסילו על השער השמועות עושות להם כנפיים בכל רחבי הארץ ואף מגיעות לחו"ל.

הקמפיין גורף התעניינות רבה. באירוע גדול ורב משתתפים נמסרים פרטי ההתקשרות ונאספות חתימות רבות על טפסי התעניינות.

2008- התכנסות גדולה של כל הבנים ובני זוגם, אשר לאור הביקוש הגדול נחלק הכנס לשני מפגשים בהשתתפות של כמאה בנים ובנות ובני זוגם.

יוני-2008 מגיסים את הבנים לכוח התנגדות לתחנת הכוח בתור תושבים עתידיים רבי עוצמה.

יוני-2008 שיחה גדולה רבת משתתפים בחדר האוכל על קליטת בנים.

יולי – 2008 ישיבה בנושא קריטריונים לקליטה בקיבוץ.

אוגוסט-2008 ישיבה עם זיו מצליח וצוות מצומצם של הבנים לגבי תקנון הקליטה.

שיחות וישיבות המשך נקבעות טיוטת התקנון נשלחת לביתנו.

שנת – 2009 תקופת נתק בנושא צמ"ד עקב חילופי משמרות בין זיו לחמוטל איתם גם הצוות מתחלף.

ספטמבר – 2009 אישור תקנון הקליטה על סעיפיו הרבים בשיחת קיבוץ.

מיילים רבים נשלחים אלנו בנושא פריחה שגשוג והתקדמות, תחושת תקווה אמתית באוויר.

מאי-2010 הצוות החדש נכנס להילוך גבוה ממנה פרויקטור חדש, סוגר רשימת בנים של 24 משפחות ושם לעצמו למטרה סיום הליך קליטה.

ב- 2010 אנו מקבלים שאלון ראשון לביתנו בו כתוב כי כפר מנחם הוא בית בעבורנו והשאלון נשלח על מנת להכיר אותנו ואת משפחותינו.

בשאלון צריך לצרף את המסמכים הבאים:

- תעודות זהות
- תעודות יושר (מהמשטרה)
- טפסי 106
- פרוט הכנסות
- אישורי בריאות משפחתיים

- אישורי פנסיה וביטוחים
- השכלה ותארים

מרץ-2011 מתקיים כנס שאמור לתת מושג על עלויות הבניה בפרויקט.

באותו החודש מוצגת בפנינו על ידי ארנון טיטה של השכונה

מרץ 2011 כנס בנים בנושא

אוקטובר 2011 אנו מוזמנים להרצאה של הגר קניאל עובדת סוציאלית המתמחה בקליטה על ההיבטים הפסיכולוגים שלה.

אוקטובר-2011 סיכום מפגש הבנים עם צמ"ד והמנהלת שבו נאמר לנו כי 14 מגרשים ושישה נוספים יבנו. נמסר לוח זמנים משוער להתחלת בניה ב-ינואר 2012.

אנו נדרשים עד אמצע דצמבר להשלים סכום נוסף של 20000 ₪ בנוסף ל-5000 שהופקדו כדמי רצינות וגם לגשת למבחנים במכון קינן שפי שעלותם כ-1000 ₪ בהם אנו נדרשים להוכיח את כשירותנו מהיבטים שונים. (תוצאות המבחן חסויות עד היום בידי של הקיבוץ)

דצמבר-2011 אנו מוזמנים לוועדת קבלה בוועדה אנו מספרים על עצמנו על יכולותינו הכלכליות, הרגשיות, הרפואיות ועל איכויותינו כבני אדם.

מרץ 2011 נערכה עבורנו מצגת חגיגית מלווה בקבלת דיסק ובו תוכנה מיוחדת המתמחרת את מגורנו בקיבוץ, עלויות, מיסים, גנים, בתי ספר, גבע, וכו'.

אפריל – 2011 מתקיים דיון על פערים בין הבנים לקיבוץ.

מאי-2011 פגישה בנושאים חברתיים כלכליים.

יולי-2011 אנחנו יוצאים לסיור לימודי בשלושה קיבוצים שונים על מנת לראות שכונות בנים וללמוד על התהליכים שעברו נען, עינת ושדה יואב.

תאריך יעד לסיום הקליטה מוצב 27/09/2011

אוגוסט – 2011 מפגש הסבר ותצוגה על התוכנית העדכנית של השכונה שתבנה.

נובמבר – 2011 פגישה עם יוסלה וארנון על כיוון של פעימה ראשונה בת 14 מגרשים.

שאלון נוסף נשלח אלינו ובו עשרות שאלות בווריאציות שונות.

עוד בנובמבר – 2011 מתקבל פרוט נוסף על: עלויות בניה, מיסוי בתוך הקיבוץ, מס איזון, נושא העברת המשכורות, וחזרה מול הקיבוץ.

באותם ימים אנחנו מקבלים לביתנו מכתב המאשר שהשלמנו את כל התהליכים הרצויים, הטפסים, ועדת הקבלה אישרה אותנו וסיימנו את התהליך המקדים לקבלה לחברות.

18/03/2012 קבלנו מכתב מרגש בו אנו מוזמנים להגרלה חגיגית ולרגע האמת.

30/03/2012 ההגרלה על סדר בחירת המגרשים כל אחד מ-14 הזוגות הנותרים בתהליך מגריל מספר לפיו יבחר את ביתו.

הטקס לווה באווירה חגיגית עם ראש המועצה שהגרילה את שמותינו שירים התנגנו ברקע כמו: " כמה טוב שחזרתה הביתה" מחזיק מפתחות דמוי חמסה ועליו צירוף המילים BACK TO- ניתן לנו במעמד זה.

אפריל – 2012 נחתם הסכם בין הקיבוץ לחברת קורום שהיא חברת בניה.

יולי-2012 התקבלה טיוטת חוזה משולש בין קורום לקיבוץ ולבנים.

חברת קורום מבקשת מאתנו למלא טפסים עבורם.

אוגוסט-2012 פגישה לבחירת המגרש הרצוי.

אוקטובר-2012 סיכום פגישת מנהלת בה נקבע לקדם את החוזה המשפטי ולצרף נציגות בנים.

ינואר-2013 מתקיימת פגישה בין הבנים ועו"ד אסתר קוייפמן בפגישה נאמר כי בגלל החלטת מנהל מקרקעי ישראל מנובמבר 2012 על עצירת היתרי בניה בקיבוצים, עד להשלמת התהליך אליו התחייב

הקיבוץ בעבר – החלטה 751; מחליט כעת הקיבוץ לעצור הכל ולחשוב, זוהי גזרה מלמעלה, לדבריו, והתהליך מופסק.

6/2/2013 מכתב נשלח אל המייל מיו"ר צמ"ד רינה קרן, כי הקיבוץ מעוניין להחזיר לנו את כספנו 25,000 ₪ ששולמו על חשבון התהליך כדמי רצינות .

כעת בוחן הקיבוץ עבורנו חלופה של דירות יורשים .

15/02/2013 אנו הבנים ממשיכים להתכנס ולנסות ולמצוא פתרונות עבורנו ועבור המשך מגורינו בקיבוץ כפר מנחם.

קצרה היריעה מלהכיל את כל תחושות הלב והנפש בתהליך זה ומכדי לספר לכם יותר על עצמנו.

אם / יענקלה רוטבליט ושמוליק קראוס

אם רק תבינו

אם רק תאמינו

הושיטו ידיים

זה לא בשמיים

אם...

"נו אז איך החיים בקיבוץ?....."

איתי הראל

"נו אז איך החיים בקיבוץ?", "וואלה, על הכיפאק" ... אני עונה.... "לא מתגעגעים קצת למרכז?"
"....האמת היא שקצת, לפעמים... אבל רוב הזמן ממש לא, תכלס יש לנו שם הכל: כלבו, חדר אוכל, מערכת חינוך מעולה, אפילו פאב יש".... "ואיפה אתם גרים? קניתם? בניתם?" ... "יש איזה פרוייקט של בנים חוזרים.. אנחנו לגמרי בתוך זה..ממש כבר מחכים בכליון עיניים"

פרק א: "ככה זה מתחיל"

קמפוס באר-שבע, שנת 2006. אני סטודנט להנדסת חשמל. עובד בפאב סטודנטים כדי שיהיה ממה לחיות.

"אני הברמן החדש, כמה זמן את עובדת פה?".... "אני ממלצרת פה כבר שנתיים" "נחמד.... מאיפה את?" "מקיבוץ, כפר מנחם... מכיר?" "ברור שכן" "נו אז איפה זה?"....." (אופס) בצפון???"

5 שנים אח"כ....

פרק ב: "החתונה"

כלה? חגית (לבית אבירם).

חתן? איתי (לבית הראל).

מיקום? מוזיאון האלה...קיבוץ כפר מנחם !!!

פרק ג: מחפשים דירה

"פתח תקווה, קריית אונו, גבעתיים ... אולי בקיבוץ???"

אבל איך נעבור לקיבוץ? איפה נגור ?

כפר מנחם. זה יקח כמה שנים אבל זה שווה את זה. Back2 מה זאת אומרת איפה? יש

פרק ד: עוברים לקיבוץ

"מאמי, הודעתי בעבודה שאני עוזב"...."גם אני, יש לי מחר ראיון עבודה בטל שחר".... "אההה וגם

רשמתי את עידו לגן בקיבוץ,גן פשוט, זה גן נהדר".

"אני מתרגש... לעבור לקיבוץ"

לתחושת – אנחנו מסונוורים. העוצמות הנפלאות שהביאה איתה ההרחבה בהיבטי חינוך ותרבות לא מאפשרות לנו לראות מבעד למסך. ומה יש שם? מה שיש זה בעיקר מה שאין!

אין קליטת חברים חדשים בכפר מנחם מזה זמן רב – רב מידי. למיטב הבנתי – ואולי פה אני יורה באפילה, אין פתרונות ארוכי טווח יש רק כיבוי שרפות ומענה מידי ועכשווי...יש מעט מאוד אנשים שמגיעים ומשתתפים בשיחות הקיבוץ, וחסר מאוד חזון ומנהיג חברתי – חסר רועה צאן. חסרים לנו כאלו אנשים אשר יסחפו את העדר למקומות חיוביים. שיציבו חזון ויסתכלו רחוק יותר וגבוה יותר. אנשים שידעו להתרומם מעל תקנונים וחוזים ומעל עורכי דין ויובילו את המחנה בכריזמה ולהט. מי שנשען על עורכי דין – לא משדר עוצמה אלא חוסר אונים לדעתי הצנועה.

ככלל בכל תהליך הקליטה הבעייתי הזה – רוב החברים שאינם מרגישים כי הדבר נוגע להם ישירות – הופכים לאדישים וקולם נעלם ולא מושמע ובכך למעשה הם לא בעלי השפעה. יתרה מכך הרבה מהחברים מופתעים לשמוע ולגלות כל פעם על עיקוב נוסף או מכשולים בדרך החתחתים הזו...

תהליך הקליטה הפך להיות 'עצם בגרון' לכל הצדדים:

לנו, הבנים, זהו תהליך ארוך מידי אשר גורם לנו למפח נפש ואי וודאות גדולה בכל הקשור למשפחה ויציבות לעתידנו. ובנוסף, לאכזבה מהקיבוץ כגוף עצמאי.. ואני רוצה לקוות שלא נאבד אמונה ונמשיך להאמין בצורת החיים הזו.

לקיבוץ – זוהי בעיה אמיתית: מצד אחר רוצים לשלוט על מי ייקלט ומי יגור פה ומצד שני הפריטו לחלוטין את השטחים וסימנו על כל בית קיים את המשפחה לה הוא משויך. תהליך זה יצר בעיה אקוטית בהמשכיות הישוב כקיבוץ מכיוון שאין יותר בכוחה של הנהלת הקיבוץ/ועדת הקליטה לקבוע ולהחליט מי יגור פה. זו הפכה להיות החלטה של יורשים, אשר חלקם הגדול לא מתגורר בקיבוץ ואף לא בארץ בכלל.

כך להבנתי, אם לא יתחולל שינוי משמעותי ביותר מול דירות היורשים והשליטה לא תחזור להיות של הקיבוץ – לא נוכל לשלוט בכלל על מי יהיה פה ובאיזו מעמד הוא יהיה.. ובעוד מספר שנים לא רב יגורו פה הרבה תושבים, חלקם יורשים וחלקם לא, ומעט מאוד חברי קיבוץ.

בשביל מהלך שינוי כזה משמעותי – הקיבוץ וההנהלה שבתוכו צריכים לגלות אומץ לב, כריזמה, יוזמה ואף נחישות. אם נרצה להיות 'רק בסדר' ולהסתתר מאחורי התקנונים לא יקרה פה שום שינוי! שינוי יקרה רק בלקיחת החלטות אמיצות, הפגנת יוזמה והחלטיות מול כל היורשים וכל הדירות האופציונאליות שיש לנו לחברים חדשים. אותה עוצמה היא זו שתכתיב את המהלך וגם תוביל לחזון ולעמיד נכון יותר. מה גם שלהערכת, אותם יורשים רק מחכים שמישהו יורה להם מה לעשות ואיך להתנהל מול הקיבוץ ולמעשה מחכים לשמוע את קולה של המזכירות בדבר נכסם ועתידם בקיבוץ.

ובכך אני משלים את דברי:

- **שאלת הקיום של הקיבוץ הגרעיני עומד למול עינכם על הפרק – אל תתנו לפריחת היישוב לסנוור אתכם – עתיד הקיבוץ בסימן שאלה גדול!**
- **יש קשר ישיר בין קליטת חברים חדשים ובין המשכיות הקיבוץ גם בפן החברתי וגם בפן העסקי.**
- **מנהלי הקיבוץ צריכים יותר אומץ, נחישות, יוזמה ובעיקר חזון. יש להסתכל קדימה אל מעבר לשנה שנתיים הקרובות ולייצר מתווה חברתי וקהילתי לטווח רחוק יותר.**
- **חברי הקיבוץ - אל לכם להיות אדישים ולהשקיט את קולכם – גם אם בניכם כרגע לא בתהליך... הם יהיו שם עוד מספר שנים.. הפגינו את דעתכם ומוצא פיכם והשפיעו!**
- **יש להחזיר את שליטת הדיור בתוך המחנה לקיבוץ ולמזכירות - אל לכם להסתתר מאחורי תקנונים ועורכי דין. רק כך תובילו ולא תהיו מובלים!**

אני יודע שדברי תקיפים וביקורתיים, אך בשעה קשה זו – זה נראה לי הכרחי לשים את הדברים בצורה הכי צלולה על השולחן.

מאחל לכולנו הצלחה ומקווה שנמצא דרך להחיות את הקליטה והקיבוץ.

אני עדיין מאמין!

"הוא עוד ישוב, הוא עוד ישוב, זה ג'וק קטן וזה עובר ולא חשוב..."

דותן אבירם

אז כדברי השיר, אחרי 12 שנה מחוץ לקיבוץ, החלטנו יעל, גוני ואני לשוב לקיבוץ (לגוני עדיין לא הייתה זכות הצבעה אבל בהחלט התחשבנו במה שאנו מבינים כטובתה).

אז למה בכלל החלטנו לשוב לקיבוץ? הרי בסך הכל אהבנו את החיים בתל אביב ואח"כ בגבעתיים. זה קרוב לעבודה, קרוב ל"מרכז העניינים", קרוב לרבים מחברינו... ובכל זאת לאחר שעות רבות של התלבטות החלטנו לשוב לקיבוץ. אין ספק שתהליך ה-back2 - אותו יזם הקיבוץ ובו הזמין אותנו - הבנים לשוב לקיבוץ, היה חלק מרכזי בהחלטה שלנו לחזור. מצאה חן בעינינו האפשרות לחזור למקום מוכר, קרוב למשפחה, מקום שמאפשר חיי קהילה ולצידם חינוך טוב לילדים. נוסף לכך, העובדה שהתהליך יצעיר את הקיבוץ וינתב אליו בנים ובנות נוספים בשכבת הגיל ובשלב החיים שלנו, לצד ההרחבה שקמה וגם כן הרחיבה את האופציות החברתיות עבורנו, בהחלט נראתה לנו מושכת. מתוך הסיבות האלה הצטרפנו לתהליך והמשכנו בו לכל אורכו מתוך מחויבות מלאה.

כידוע, התהליך התקדם ואפילו הגרלנו לנו מגרשים והיינו בטוחים שממש, רק עוד קצת נוכל להתחיל בבניית בית בקיבוץ.

לאחרונה, כפי שידוע ומוכר, מנהל מקרקעי ישראל החליט להקשות על התהליך ועצר קבלת היתרי בנייה. לאור החלטה זו של המנהל נתקע למעשה כל תהליך ה-back2. מצב זה מעמיד אותנו, יחד עם שאר 13 המשפחות בתהליך, במצב של חוסר ודאות.

חשוב לציין, כי אנו לא מנותקים או חסרי בוחן מציאות. אנחנו מבינים את הבעיה ולאחרונה גם התחלנו התמחות בהחלטות מנהל, שיוכים חוזיים ושיוכים קנייניים. עם זאת ולמרות המכשולים שמציב בפנינו המנהל, אני סבור כי עדיין מוקדם מדי, עבורנו ועבור הקיבוץ להרים ידיים ולהכריז על התהליך ככישלון. משמעות הפסקת התהליך עבורנו, 14 משפחות, בעשור הרביעי או החמישי לחיינו, בעלי ילדים הינה קשה. המשמעות של הפסקת התהליך היא להתחיל לחפש מקום אחר לחיות בו, לנתק את הילדים שלנו מסביבה שהם אוהבים ושהם התרגלו אליה.

לכן אנו מבקשים, במידה ואכן הקיבוץ רואה ערך בחזרת הבנים הביתה, שלא להרים ידיים. אני מאמין שאפשר לשבת ביחד, מתוך אינטרס משותף, ולנסות למצוא פתרון. פתרון שאולי לא יהיה המיטבי, אך עדיין יהיה פתרון.

פרויקט קליטת בנים, קריאה אחרונה לפני שהתהליך מתפרק

שי שני

זמן רב עבר מאז החל התהליך בשלהי שנת 2006. המעורבות הקטנה שלי החלה כאשר זיו מצליח, שהיה מזכיר הקיבוץ, ביקש ממני להצטרף לצוות ראשוני בראשות רינה קרן שיגבש עקרונות והמלצות להתנעת תהליך שיוביל לשכונת בנים עתידית. הצוות נפגש במשך כמה חודשים, זימן את כל הבנים למפגשי היכרות ובסיום עבודתו הוגש מסמך עקרונות לשיחת קיבוץ שהעבירה החלטה לאחר דיונים ארוכים וסוערים על התחלת הפרויקט.

לצערי הרב מאז שהוכרז על תחילת התהליך נוצר דשדוש שנובע אולי מבעיות לגיטימיות, אולי מפחדים משינוי, אולי מבעיות ביורוקרטיות ואינטרסים כאלו ואחרים, שגרמו לסחבת והביא את הפרויקט למצב של גסיסה.

צריך להבין שהזמן הארוך שהתהליך מתמשך אינו תורם להצלחתו. כשהתחלנו את התהליך שלושת ילדיי היו בני 6, 7, 9. היום הם בני 12, 13, 15. עד מתי אנחנו כמשפחה נחכה שיהיה לנו מקום משלנו? מבחינתי אנחנו כבר על "זמן פציעות" ואיננו יכולים לחכות עוד זמן רב.

נקודה נוספת שיש לקחת בחשבון זה המגורים בקיבוץ. כל הבנים שהתקבלו לפרויקט גרים כתושבים בקיבוץ. מצב הדירות להשכרה השתנה ולא לטובה:

- מאז השיך אנו שוכרי הדירות מצאנו עצמנו על קרקע לא בטוחה. כשהדירות היו בבעלות הקיבוץ ידענו שיש קורת גג בטוחה מעל ראשינו ושיש זמן, לאף אחד לא הייתה סיבה להוציא אותנו מהבתים והדירות.
- כיום המצב שונה, כל אחד מאתנו צריך להתמודד מול יורש שרוצה למקסם את הרווח על הנכס המניב שנפל לחיקו. מחירי השכירות עלו פלאים אפילו מעבר למחירי השוק באזור. אני לדוגמא נאלצתי להתמודד עם עלית שכר דירה של מעל 30% בשנה או לפנות את הנכס. נאמר לי חד וחלק שמבחינת בעל הנכס מי שישלם יותר על הנכס יזכה בדירה וממש לא משנה אם מדובר בבן קיבוץ או תושב אחר. (במחיר כזה דרך אגב אפשר להשכיר נכס ברמה טובה יותר בהרבה ישובים בסביבה.)
- נכון, אפשר לומר "אז מה אתה מתכניין, לך תשכור במקום אחר" בהחלט שאלה נכונה ובמקומה. התשובה פשוטה מאוד ואני מאמין שהיא נכונה לגבי רוב הבנים הנמצאים בתהליך:
 - חזרנו לכפר מנחם מפני שכאן אנחנו רוצים לגור למרות הבעיות הקיימות והבתים המוזנחים שרובנו נאלצים להתגורר בהם. עד עכשיו האמנו שזה מצב זמני שבקרוב ישתנה. ועד אז אנחנו מוכנים להשלים עם מצב הדירה.
 - כאן נולדנו וכאן אנחנו מרגישים בבית. לא קלישאה אלא אמת לאמיתה. כאן אנחנו רוצים לגור ולהיות חברי קיבוץ מבחירה חופשית ובנפש חפצה.
 - רובנו עזבנו מקומות מגורים במקומות רחוקים רק כדי לחזור הביתה. כן, כך אנחנו מרגישים וכך אנו פועלים. אנחנו מאמינים שצמיחה דמוגרפית זו לא מילה גסה.
- נכון להיום התהליך נעצר עקב החלטות המנהל בכל המגזר הקיבוצי. לדעתי ניתן להמשיך את התהליך על מתווה דירות יורשים. אני חושב שהקיבוץ צריך לקבל אותנו לחברות לאלתר ולדאוג לרכישה מרוכזת של דירות יורשים לקבוצת הבנים שעברה את כל תהליכי המיון. הציפיה שלי שחברי הקיבוץ יתעוררו ויתנו כתף לתהליך צמיחה דמוגרפית בכפר מנחם. תהליך שיכניס דם צעיר למערכת ואנשים שאכפת להם ורוצים שהקיבוץ ימשיך להתקיים, לצמוח ולהצליח גם בעתיד. אני מציע שכל חבר יחשוב וישקול לעצמו את מי הוא רוצה כשכן בשנים הבאות.
 - בן קיבוץ שרוצה לחזור הביתה שירכוש דירה מוזנחת, ישקיע בה ויטפח את ביתו, יתרום לקהילה מזמנו ומרצו. ישתתף בהפעלה ובניהול הקיבוץ או תושב זמני שיתחלף כל כמה שנים ודירה מוזנחת.
 - האם החברים רוצים בכלל צמיחה דמוגרפית או דעיכה איטית של הקיבוץ.
 - התחדשות הקיבוץ אל מול פרוק והזנחה.
- אלו השאלות העקרוניות שחברי הקיבוץ צריכים לשקול לדעתי. הציפיה שלי שהתהליך יואץ לפני שיהיה מאוחר והבנים שעברו את תהליכי המיון, המבחנים ושאר ירקות ירימו ידיים ויעברו בצער רב לפרויקטים אחרים. זאת לדעתי קריאה אחרונה לפני שתהליך קליטת בנים מתפרק.

קליטת בנים - עבר הווה ועתיד

נועה גולדברג - לוינהיים

כידוע, חלפו לא מעט שנים מאז התחיל פרוייקט ה- BACK TO בקול תרועה רמה, בהקמת צוות יעודי לעניין ובאמירה ברורה (כך זה נשמע לאוזנינו לפחות) שרוצים 'דור המשך', ורוצים שהבנים ישובו. זה היה אחרי לא מעט שנים בהן היתה תחושה שלא רוצים כאן את הבנים, שלא רוצים עוד פרטנרים שינגסו מה"עוגה"... (ובכנות, גם מרבית הבנים לא ראו את הקיבוץ ה"ישן" כמקום אטרקטיבי במיוחד עבורם, מה שהשתנה רק לנוכח השינויים המהותיים של העשור שניים האחרונים..)

בזמן שחלף, לא מעט בנים הצטרפו לתהליך, והביעו רצון וכוונה לשוב לכאן, ולהפוך את כפר מנחם לבית. אם בעבר היו נשארים בקיבוץ, לא פעם, מתוך 'אין ברירה', או חוזרים אליו רק 'עם הזנב בין הרגליים' לאחר כשלונות "בחוץ", הפעם הסיפור שונה לגמרי. הבנים החוזרים שהצטרפו לפרוייקט, ואני בתוכם, עשינו זאת מתוך בחירה מודעת, מושכלת, גם אם כי לא תמיד קלה. לא באנו מתוך רצון ב"עסק נדל"ני", או מתוך תחושה שכאן יהיה "נוח יותר", אלא מתוך רצון לחיות כאן, במקום הזה, לגדל כאן את ילדנו, להיות קרובים למשפחותינו, וגם לבנות לעצמנו בית ראוי. כן, אנחנו לא מתביישים להגיד שבית צמוד קרקע היה יעד נחשק עבורנו, כמי שגדלו כך, קרוב לאדמה ולא בבניינים גבוהים.. בתקופה בה אפילו רכישת דירה היא מטרה נשגבת, וודאי עבור קיבוצניקים, בניית בית קרקע וודאי היתה לא ריאלית עבורנו, וכאן נראתה הזדמנות לממש אותה, ובתוך סביבה איכותית ומוכרת. ובניגוד למה ששמענו לא פעם בקיבוץ, על הבנים ש"באים לבנות כאן את היולות שלהם", רוב הבנים בקבוצה, להערכתי, לא שקעו בפנטזיות גרנדיזיות, אלא חשקו בבית סביר, שאינו שונה משמעותית מהבתים היפים שחברי הקיבוץ יצרו לעצמם בתהליכי שיפוץ והרחבה בשנים האחרונות. בבואנו לכאן ויתרנו על דירה מרווחת ונוחה ב'עיר הגדולה' לטובת בית קטן בקיבוץ... ויתרנו על נסיעה של 10 דק' בבוקר ל'טובת' נסיעה איטית וארוכה בפקקים, שעות לפעמים, כדי להגיע לעבודה. עשינו את זה כי חשבנו שכאן יתאים לנו יותר, וחשבנו שהקיבוץ רציני בכך שהוא רוצה אותנו כאן.

שבנו לקיבוץ, אם כן, לא מעמדת נחיתות, לא מתוך רצון "לקבל מתנות" או לגזול משהו ממישהו. לא רוצים לקחת לאף אחד כלום. לא את הזכויות, לא את הכסף, לא את הנוף. באנו מתוך מחשבה שאלו החיים שמתאימים לנו, ובד בבד מתוך הבנה שגם הקיבוץ צריך אותנו. שאנחנו יכולים להביא לכאן רוח חדשה, המשכיות, ולחזק את הקהילה, וודאי בתקופה בה היא נצבת מול אתגרי ההרחבה הקהילתית, ומול הצורך לבטיח עתידה.

ומאז שחזרנו, מאז שאחרי שנים של 'הגירה שלילית' נרשמה סוף סוף משיכה מחודשת לכאן, התאכזבנו לראות שהקיבוץ לא יודע כיצד לנהוג בה. כלומר, בנו. מצאנו כאן, לטעמי, קהילה מבולבלת, בחלקים אדישה, בחלקים חשדנית, שדרכה לא ברורה לה. וגם אם היתה דרך, הרגשנו שאין כאן מספיק אומץ, מספיק נחישות ואולי מספיק כוח, להוביל אותה קדימה. היתה חסרה לנו התחושה ש"עומדים" מאחורי האמירה שרוצים כאן את הבנים. אתם רוצים? תפעלו בכיוון בנחישות. תגייסו תמיכה, תשנו מה שצריך, תקשיבו לנו. כן, הכי בסיסי. תקשיבו מה אנחנו חושבים, תנהלו איתנו דיאלוג,

כמו שעושים מול פרטנרים עתידיים. לאורך הזמן התחושה שלנו היתה שנלחמים בנו, שחושדים בנו, שרואים בנו איזה אויב, "פולש", שאם לא ירסנו אותו הוא עלול לנגוס כאן במשהו לא לו.

וכך, לאחר שסוף סוף כפר מנחם הפך להיות מקום אטרקטיבי לבנים, גם לאלה שהיו (ויש) להם אלטרנטיבות, לאחר שבנים טובים נענו לקריאה "back to kfar menachem", איני בטוחה שהקיבוץ יודע להשאיר אותם כאן.

בהקשר זה, אני חושבת שהקיבוץ צריך לעשות חשבון נפש מהיר, ולשאול עצמו 'לאן רוצה ללכת? כיצד רואה את ההמשכיות שלו? מהן האלטרנטיבות? בתוך כך צריך להציף את הפחדים, המחסומים, ולהבין מה המחירים של כל החלטה. דרך אגב, גם המחיר של 'לא להחליט'.

ואם הכיוון הוא קליטת בנים, הקהילה צריכה לקדם את זה. לא להיות אדישה, אלא פועלת. לא רק להציף את הבעיות, אלא למצוא פתרונות, ולגבות את ההנהגה בהובלת המהלך הזה.

לאחרונה צץ מכשול נוסף, אובייקטיבי, להתקדמות השכונה, בהינתן ההחלטה של מ"י. המשמעות המיידית שלה היא שעל הקיבוץ לבצע שיוך קנייני מול המנהל, ולא נראה כי הקיבוץ בשל לכך. עבורנו פירוש הדבר תשלום מלא ומיידי על הקרקע, בגובה 91 אחוז, אשר הופך אופציה זו לא ריאלית עבור מרבית הבנים. לפיכך, החלטה זו טורפת כעת את הקלפים על בניית שכונה חדשה, או לפחות דוחה באופן ניכר (פעם נוספת...) את יישומה. ההשלכות הללו קשות ללא ספק, אך אני דווקא לא מבכה את אובדן האפשרות לבנייה יש מאיין, כפי שמישהו אולי חושב, אלא דווקא מסתכלת על זה כעוד מבחן לשני הצדדים, ואולי אפילו כהזדמנות. הזדמנות עבור כפר מנחם להחליט מה רוצים שיהיה כאן מחר ומחרתיים, ולפעול בהתאם, והפעם אולי תוך נחישות גדולה יותר, ותוך דיאלוג בונה עם הבנים, כמו גם עם הקהילה כולה. וזוהי גם הזדמנות עבורנו להוכיח שאנחנו רוצים להיות כאן, גם בקונסטולציה אחרת, ופתוחים לחשיבה על פתרונות דיור ומסלולי קליטה שונים. קול זה הושמע עי קבוצת הבנים באופן ברור, והעביר את הכדור למגרש של הקיבוץ.

כעת זה הזמן לפעול, כדי לא לאבד את ההזדמנות, כדי להימנע ממחירים נוספים בגין 'ישיבה על הגדר'. כעת זה הזמן לפעול, ויפה שעה אחת קודם, שכן צרכי הדיור של המשפחות רק מתרחבים ככל שחולף הזמן, והפתרונות הקיימים רחוקים מלהספיק. יתר על כן, חוסר הוודאות לגבי העתיד בדירות אלה, התלות המוחלטת בבעל הנכס, גם הם בלתי אפשריים לאורך זמן, וספק כמה נוכל "לנשוך שפתיים".

נציגי ההורים כותבים:

המטרה המשותפת עשתה אתכם קבוצה יפה וערכית

אוכמה אבירם

לפני כשבע שנים זה התחיל . קבלנו החלטה על כניסה לתהליך של צמיחה דמוגרפית. צמ"ד. ההבנה בצורך בקליטת חברים לקיבוץ , כדרך היחידה להמשך קיומו של הקיבוץ אינה דבר חדש. גם הרצון להשפיע על הרכב הנקלטים בקיבוץ לא היה דבר חדש. צמ"ד נתפס כמודל המתאים. ואיתו יצאנו לדרך.

אנחנו כאן, בכפר מנחם, ידועים בזהירות שבה הובלנו תהליכי שינוי - בזהירות, בסבלנות ועם הרבה רגישות ועפ"ר הצלחנו לעבור את המשוכות שבדרך ולהתקדם.

אז מה קרה לנו כאן ? למה לא רק שאיננו מתקדמים אלא שנראה שמדי יום מוצב עוד מכשול ותחושות התסכול, האכזבה, היאוש והכעס רק מתגברים?

נכון, חלק מהדברים המעכבים אינם תלויים בנו אבל יש החלטות שהן שלנו, ואותן עלינו לבחון. אין בכוונתי להביא כאן את קולם של הבנים. הם אמרו את שעל לבם ושיתפו אותנו בתחושותיהם – מה שלא מקל על ההרגשה. כן חשוב לי לומר ולהדגיש, שבשונה מתהליכים אחרים - הפעם אנחנו לא לבד בתמונה. במהלך של שבע שנים הוביל הקיבוץ תהליך עד שבסופו התגבשה קבוצה של 14 משפחות, שאחרי שעברו את כל תהליכי המיון הקפדניים, כפי שנדרש מהם, החליטו שברצונן לבנות את ביתן כאן, בכפר מנחם ולהצטרף אלינו כחברי קיבוץ שוויון חובות וזכויות. לא כנטל כלכלי אלא כחברים המעוניינים להשתלב ולתרום. הם מבחינתם, עשו את כל מה שדרשנו מהם. עכשיו, אם אנחנו באמת רוצים לקלוט אותם זו האחריות שלנו ולדעתי גם המחויבות שלנו כלפי אותה קבוצה.

אין ספק שהעובדה שילדי נמנים עם אותה קבוצה עושה אותי יותר מעורבת ואכפתית. איני מתהדרת באובייקטיביות. אני רוצה שילדי יבנו את ביתם כאן. שמחתי שהחליטו לעשות את הצעד הזה, על כל המורכבות שבו ואעשה כל שביכולתי כדי שזה יקרה.

אבל אני לא רק אמא. אני גם חברת קיבוץ, ולא מעט שנים. כפר מנחם הוא הבית שלי. אני אוהבת את המקום ורוצה שימשיך להתקיים כמקום שטוב לחיות בו גם בעתיד. וכדי שימשיך להתקיים אנחנו מחויבים לקלוט ואם לקלוט, אז קודם כל את ילדינו.

העשור האחרון בחיי כולנו היה מלווה הרבה תהליכי שינוי. במסגרת אותם תהליכים בדקנו, שינונו, ערכנו תקנונים וקבלנו החלטות. יתכן שלא תמיד הבטנו מספיק רחוק ולא צפינו את התוצאות. תהליך קליטת הבנים לחברות מעמיד אותנו, היום, בפני מצב, שמחייב, לדעתי, לבדוק חלק מהדברים, לקחת יוזמה ואחריות ולעשות שינויים שיאפשרו לנו לכוון ולהשפיע על מהלך חייו. כי אם אנחנו לא ניזום את השינוי תבוא המציאות ותכתוב לנו מהלכים שלא בטוח שאותם אנחנו רוצים.

עניין הקליטה המוצג כאן עכשיו, אינו רק עניינה של קבוצת הבנים הנוכחית ושל הורי הבנים. הוא גם עניינם של כל מי שחי כאן ורוצה, שבעתיד, ילדיו ירצו ויוכלו לבוא ולהצטרף אלינו כחברי קיבוץ. אין לנו את הזמן וגם אין את האופציה להיכשל. כשלוך בתהליך הקליטה הנוכחי עלול, לצערי, להוות סימן דרך לעתיד. ואנחנו צריכים לקלוט אם אנחנו רוצים להמשיך ולהתקיים כקיבוץ.

אז בואו, נשים את הנושא על סדר היום, נקדיש לו את הזמן המתבקש, נבדוק החלטות ותקנונים ונראה איך מקדמים את מה שהוא העתיד של המקום הזה.

ולכם קבוצת הבנים - המטרה המשותפת עשתה אתכם קבוצה, קבוצה יפה וערכית. אני מודעת מקרוב לתחושות המלוות אתכם. אני יודעת שאתם לא יכולים לחכות.

אני יודעת, עם כל הכאב, שאם לא תמצא הדרך ובטווח הזמן הקצר, אתם לא תהיו כאן אתנו. אבל אני מקווה ומאמינה, שיחד, עם אומץ ואולי גם יצירתיות, נמצא את הדרך להשאיר אתכם כאן אתנו.

אומץ ויצירתיות – זה לא בשמיים

עמליה גולדברג

אין בכוונתי לדבר בשמם של הבנים, הם היטיבו לעשות זאת. אביא כאן את נקודת מבטי כהורה וכחברת קיבוץ. השניים משמשים אצלי בעירבוביה אבל לא בסתירה: בפן הפרטי – אישי, כאם לנועה, אני רוצה בכל מאודי שתבנה כאן את ביתה. למעשה היום היא כבר במציאות של חיים בכפר מנחם, היא וגל חווים את החיים כאן ויודעים בבירור לקראת מה הם שואפים להגיע. במקביל לכך גם אני חווה את החיים במעגל משפחתי מורחב ונהנית מהקירבה, מהיכולת להעניק, לעזור ולקבל.

בתחילת ההפרטה ובמיוחד שיוך דירות ושיוך הון, נעצרה הקליטה על פי החלטה ומאז לא חודשה, אך דווקא השינויים שעבר הקיבוץ הם אלה שמשכו אליו חזרה את הבנים. רווחה אז האמירה – לא רוצים להתחלק ברכוש עם עוד חברים. זו היתה ראייה מוגבלת, חומרנית ולא מושכלת, שאולי תאמה את תחושות אי הוודאות באותה עת, אך לקתה בקוצר ראייה לטווח רחוק. למרות ה"סגירה" כביכול של השער קיבל בהמשך הקיבוץ החלטות על הצורך בקליטת בנים. נוסחו עקרונות שהתקבלו בהסכמה רחבה בקלפי ולאורן עבד צוות צמ"ד והמזכירות.

גם אז כמו היום, ברור שלמען המשך קיומו של הקיבוץ, חייבים להצעיר אותו. אם היתה מחשבה שההרחבה פתרה את הבעיה – טעות היא. המצב היום מראה שמן ההכרח להצעיר את האוכלוסייה הנמנית על הקיבוץ (האגודה השיתופית החקלאית), אם ברצוננו להמשיך ולקיים קיבוץ, גם בלבוש החדש. חסרים לנו כוחות צעירים מובילים, שראיתם אולי שונה משל חברי הקיבוץ, אך קיומו של הקיבוץ חשוב להם לא פחות מאשר לנו ואולי אף יותר.

עלינו, כחברים בקיבוץ, לקבל החלטות ביצירתיות ובאומץ. אפשר קצת פחות לדבוק בתקנונים, להגמיש אותם ואף לשנות אותם, גם אם יש חשש להשלכות בעייתיות לעתיד.

יש לשקול מהו הסיכון החמור יותר – סיכון המשך קיומו של הקיבוץ או סיכון של תוצאות עתידיות אפשריות. חשוב לציין, שאלה שיצטרכו להתמודד בהשלכות עתידות לטווח רחוק הם גם ובעיקר החברים החדשים שיתקבלו לחברות.

קבוצת 14 המשפחות רובה חיה בינינו ואיתנו, חלקם מעורבים באופן פעיל בקהילה הרחבה. קבוצה זו עברה כבר את כל תהליכי ועדת הקבלה, היא מאורגנת באמצעות ועד פעיל שאינו מרפה ממזכירות הקיבוץ ודורש התקדמות כל הזמן. "עיקשות" זו מבטאת רצון אמיתי וכן להיות חברי קיבוץ. "עיקשות" שלא נובעת ממניעים של "זכיה בפיס" על חשבון כיסם ורווחתם של חברי הקיבוץ. זוהי "עיקשות" ערכית שצריכה רק לעודד אותנו כחברים בקיבוץ.

עלינו לקבל קבוצת משפחות זו לחברות בהקדם האפשרי, תוך טיפול מקביל בפתרונות המגורים עבורם. כאשר הם יהיו חברים, הם יוכלו להשתלב בעשייה ולתרום לקליטת בנים נוספים בהמשך.

דברי נציגות צמ"ד

רינה קרן וחמוטל דויטשמן

שלום לכולם,

קראנו בעיון את כתבות הבנים וההורים.

אנחנו איתכם, עם הבנים, ולא רק עם אלה ב"קבוצת ה-14", כל הבנים שרוצים לראות בכפר מנחם את ביתם ולבנות בו את ביתם.

אנחנו גם עם ההורים שרוצים את הילדים, הנכדים והמשפחה המורחבת גרה בישוב אחד, בקרבה פיזית ובתוך אותה קהילה. בשל מטרות אלה נרתמנו לעשייה בתחום הזה תוך השקעה של שעות רבות בנושא.

לכולנו חשוב כי יהיו בכפר מנחם חברים נוספים.

אין בכוונתנו להתנצל כיוון שאנו עושים את מה שביכולתנו על מנת לקדם את הדברים.

גם לא נלאה אתכם במורכבות המצב וההחלטות כיוון שעושה רושם כי ברור לכולם כי החלטות שיוך הדירות, הזמן הרב שחלף מאז, הקליטה המסיבית של שכונת ההרחבה והצורך לעשות את הדבר באופן חוקי, מוסכם, ומקדם עבור הבנים אך לוקח בחשבון אינטרסים נוספים, כל אלה יחד מאטים את הקצב ומחייבים אותנו כהנהלה לנהוג במשנה זהירות.

את החלטות הקיבוץ כולכם מכירים - קבלה לחברות מלאה חברות שהבנים עדיין מנסים לבחון האם אפשר מבחינתם להתאימה לצורכיהם.

נספר כי בשל העובדה כי בשלב זה לא ניתן לקדם את הבניה שתוכננה עקב החלטות מנהל מקרקעי ישראל התחלנו לעבוד על אפשרויות ומישורים נוספים:

1. **בדיקת אפשרות של קליטה ללא בית** - קליטה שכרגע אינה אפשרית מבחינת תקנון הקיבוץ והחלטותיו, אך המזכירות התחילה לבחון אפשרות זו תוך ניתוח הסיכויים והסיכונים.

2. **בחינת אפשרות להעברת זכויות בדירות יורשים** - הנושא מטופל על ידי המזכירות ועל ידי צוות שמונה על ידי המזכירות.

3. **בחינת החלטות שיוך הדירות** - בחינת האפשרויות בהתאם להחלטות השונות המשמעויות עבור הקיבוץ וחבריו. הועבר לבחינת הנתונים על ידי יועצים העוסקים בתחום.

ולסיכום, אנחנו מרגישים שדווקא העצירה שהמנהל יצר כרגע, רגע לפני שכבר היה נדמה שהסוגיות המטרידות יהיו סוג הבלטות וצבע הקירות החיצוניים, יצרה התגייסות מחודשת של כולכם, שמביאה הרבה כוחות חדשים לתוך המגרש הזה.

אנחנו קוראים לכולכם, הורים, בנים וחברי קיבוץ להירתם למשימה הגדולה הזו של קליטת הבנים ולתת כתף כל אחד במקום בו הוא יכול. הרתמות זו לשינוי ותיעול האנרגיות של כולנו לעשייה משותפת לצורך התקדמות התהליכים ושינוי ההחלטות הנדרשות יביאו אותנו למימוש הקליטה.

